

Udvalget mente dog ikke helt at kunne slippe Tanken om Indførelse af obligatorisk Forsikring i en lempeligere Form ved at give de enkelte Sygekasser Adgang til i deres Vedtægter at indføre en Bestemmelse om, at Optagelse i den med Sygekassen forbundne Begravelseskasse er pligtig for alle Kassens Medlemmer.

Forslag hertil fremsattes af Udvalget i Forbindelse med dettes Forslag til Lov om Tilsyn med Begravelseskasser i et Udkast til Ændringer i Lov Nr. 346 af 20. Juni 1921 om anerkendte Sygekasser, idet Udvalget foreslog som nyt Punkt 13 i Lovens § 22 at indsætte: „samtlige Medlemmer er pligtige til at sikre sig Begravelseshjælp i en i Forbindelse med Sygekassen staaende Begravelseskasse“.

Den af Rigsdagen vedtagne Lov Nr. 60 af 27. Marts 1929 om Tilsyn med Begravelseskasser fulgte vel i alt væsentligt Udvalgets Forslag, men Forslaget om den vigtige Tilføjelse til Sygekasselovens § 22 om, at en Sygekasse kunde gøre Begravelsesforsikringen obligatorisk for sine Medlemmer, udgik dog under Rigsdagsbehandlingen.

Der opnaaedes ved den nye Lov, saaledes som dennes Formulering var blevet efter Rigsdagsbehandlingen, ikke nogen afgørende Forøgelse af Begravelseskassernes Medlemstal, idet dette Tal, som 1. Januar 1929 var ca. 562 000, 1. Januar 1933 kun var vokset til ca. 711 000.

Fordelen ved Loven blev nærmest, at der skabtes Hjemmel til at paalægge Begravelseskasserne at følge de af Tilsynet givne Anvisninger, idet det i § 8 fastsattes, at *Direktøren for Sygekassevesenet, hvis Kassen vægrer sig ved at følge de givne Anvisninger, kunde give Kassen Paalæg om inden en vis Frist at foretage de fornødne Foranstaltninger.* Hvis Kassen ikke rettidigt efterkom saadanne Paalæg, kunde Socialministeren efter Direktørens Indstilling fremtvinge Efterkommelse ved Paalæg af daglige eller ugentlige Bøder.

Reglerne for Overflytning af Medlemmer af Begravelseskasser udvidedes derhos. Saadan Overflytning kunde tidligere kun finde Sted mellem genforsikrede Kasser, men ved de i Henhold til Bestemmelsen i Tilsynslovens § 6, sidste Stk., udarbejdede Overflytningsregler fik en Række ikke-genforsikrede Kasser Overflytningsret, naar de opfyldte visse nærmere i Reglerne fastsatte Betingelser, særlig vedrørende Aldersgrænsen for Optagelse og Hjælpens Størrelse.

Der bestod imidlertid stadig et uheldigt Forhold, for saa vidt angik Flytning til de ca. 650 Sygekasser, som ikke stod i Forbindelse med en Begravelseskasse, samt til og fra Begravelseskasser, som ikke havde Overflytningsret, idet der ganske naturligt var Fare for, at Begravelsesforsikringen ved Flytning ikke blev holdt vedlige, naar Pligten hertil alene beroede paa det paagældende Medlem selv, som skulde indsende sit Kontingent til den Kasse, hvorfra det var flyttet. For at bøde herpaa paalagdes det ved Bestemmelsen i § 33, Stk. 4, i Lov Nr. 59 af 19. April 1929 om anerkendte Sygekasser, saadanne Sygekasser, som ikke stod i Forbindelse med en (overflytningsberettiget) Begravelseskasse, og som i Henhold til de gældende Regler om Overflytning af Medlemmer mellem anerkendte Sygekasser modtog vedvarende Tilflytning af et Medlem, der i Forvejen havde tegnet Begravelsesforsikring i en i Forbindelse med en fraflyttet Sygekasse virkende (overflytningsberettiget) Begravelseskasse, at *overtage Forvaltningen af denne Forsikring som Repræsentant for Begravelseskassen* paa det fraflyttede Sted, jfr. de af Ministeriet under 5. Maj 1930 godkendte Regler om Udøvelsen af den Sygekasserne ved Sygekasseloven af 19. April 1929 § 33, Stk. 4, paalagte Pligt til at forvalte tilflyttede Medlemmers Begravelsesforsikring.

Man haabede, at denne Forvaltningspligt, der efter Sagens Natur maatte være mindre velkommen for de paagældende Sygekasser, vilde medføre, at disse Sygekasser efterhaanden vilde indse Fordelen ved at oprette Begravelseskasser i Stedet for at skulle forvalte tilflyttede Medlemmers Begravelsesforsikring eller, for saa vidt en saadan Kasse var knyttet til dem, at foranledige, at denne reformeredes, saaledes at den kom til at opfylde Reglerne for at opnaa Overflytningsret. Dette Haab gik imidlertid ikke i større Udstrækning i Opfyldelse.

Forvaltningsreglerne følte meget byrdefulde af de paagældende Sygekasser, og Resultatet blev, at deres Bestyrelser flere Steder faktisk „saboterede“ Bestemmelserne f. Eks. ved at nøjes med til flyttede Medlemmer at oplyse, at Sygekassen ingen Begravelseskasse havde, eller ved at give andre utilstrækkelige Oplysninger, hvorefter de paagældende Medlemmer ofte gav Slip paa deres Begravelsesforsikring.